

DE NIEUWE MOLEN

De Nieuwe Molen was de trots van het molenaarsgeslacht De Vis en dateert uit 1827. De molen is ook gekend als Molen De Vis naar de familie die hem tot 2015 in bezit had. Deze bakstenen molen staat op een hoogte van 72 meter boven de zeespiegel en werd gebouwd op de westflank van de Molenberg door Jan Baptist De Vis uit Meldert, die in 1830 ook de Oude Molen zal kopen.

Hij bezat ook de Watermolen of Nedermolen (de huidige Mooie Molen) in Meldert. Jan Baptist wou de mooiste en sterkste molen van Brabant bouwen. De molen is gebouwd met bakstenen uit de streek.

Jan Baptist was getrouwd met Joanna De Witte, de dochter van de laatste griffier van de abdij Affligem en dus afkomstig van het Griffiershof of hoeve De Witte op de Brusselbaan. Deze molen, die terecht de stevigste uit de streek mocht genoemd worden, werd bij de oprichting alleen gebruikt voor het malen van graan.

In 1869 werd hij ook gebruikt om olie uit koolzaad te persen maar die activiteit werd snel stopgezet. Hij werd eveneens gebruikt om haver en boekweit te malen. De molen zorgde voor de nodige energie om een dorsmolen, een wanmolen, een raapmolen, een cirkelzaag, een haverpletter en een boekweitpellerij aan te drijven.

Van 1883 tot 1913 werd bij windstilte een stoommachine gebruikt. Vanaf 1913 werd die niet meer gebruikt omwille van de grote kosten en draaide de molen alleen door de kracht van de wind. De stoomketel bleef ter plaatse en voorzag de vergaarbak en de stal van water tot het einde van WO II.

In 1928 werd een petroleummotor geplaatst die in 1941 vervangen werd door een elektrische motor omdat een dieselmotor te luid was (er werd in oorlogstijd immers vaak stiekem gemalen). Van de wind werd nog weinig gebruik gemaakt. De molen kreeg in 1943, net als de Oude Molen, het statuut van beschermd monument.

Gedurende WO II werd de molen zeer zwaar beschadigd door artillerievuur. Het gebulder van de kanonnen die in de nabijheid geplaatst stonden deden hem trillen op zijn grondvesten waardoor er wellicht een paar scheuren in de muren kwamen. Duitse en daarna Engelse troepen vestigden zich in de molen en voerden bepaalde 'aanpassingswerken' uit.

Vanaf 1952 was de molen buiten gebruik en geraakte hij steeds meer in verval. Dit had vermeden kunnen worden indien een vergoeding voor de geleden oorlogsschade snel had plaatsgevonden. In 1958 werd uit veiligheidsoverwegingen zelfs de molenroeden tot tegen de askop afgezaagd. In 1966 waren de noodzakelijke werken zo ingrijpend (en de kosten zo hoog) dat ze niet langer als restauratie konden worden beschouwd maar als een totale vernieuwing van het gebouw. Er werd voorgesteld de bescherming van de molen op te heffen, wat uiteindelijk pas in 1992 zal gebeuren door minister Waltniel.

In 1977 werd nog een poging ondernomen om de molen te restaureren maar omwille van de hoge kosten ging dat plan niet door. De eigenaar argumenteerde als particulier niet in staat te zijn om de molen te vrijwaren tegen verval en de Rijksdienst voor Monumenten en Landschappen voelde zich ook niet geroepen. De molen verviel praktisch tot puin.

Toen in 2006 de laatste telg van de familie De Vis die de molen bewoonde overleed bleef van de molen enkel nog de molenromp over. Gelukkig heeft de familie De Vis nooit beslist de gebouwen te slopen. In 2015 verkochten de erfgenamen molen en molenaarshuis aan de familie Krauch, die alles prachtig liet restaureren. Bovenop de molen lieten ze een gaanderij bouwen van waaruit men bij helder

weer een zicht heeft op Geraardsbergen, Ninove, Aalst, Dendermonde, Sint-Niklaas. Als windvaan kozen ze voor een 'windvis' als eerbetoon aan de familie De Vis. De familie Krauch kocht eveneens het aangrenzende domein Verbrugghen van de Abdij Affligem.